

EL PLANTADÍS DE BOIXETS

Sobre la instal·lació artística que configura aquesta exposició presencial "25 anys de publicacions. Facultat de Ciències Polítiques i de Sociologia" amb motiu del 25è aniversari d'aquesta Facultat.

Exposar presencialment una efemèride vol dir trobar un correlatiu metafòric capaç d'ocupar un lloc físic real que doni una vivència, paradoxalment psíquica, a una realitat que hem fixat com a remarcable, estimable, com a configurable, que ajudi a construir la identitat d'un cos o d'una idea i a construir així uns punts fixes que ens permetin dir qui som, d'on venim i a on anem... al capdavant les eternes preguntes que ens fem els éssers dotats de consciència.

La instal·lació artística que configura aquesta exposició presencial amb motiu dels 25 anys de la creació de la Facultat és, fonamentalment, una exposició que té com a gruix, és a dir, com a significat, la producció documental d'aquesta Facultat, i com a significant una imatge plàstica, sonora, olfactiva, cognitiva, i audiovisual.

La producció científica que s'ha anat creant al llarg d'aquests 25 anys és, de ben segur, molt superior a la creada en els documents que aquí s'exposen, no pas perquè no haguem procurat ésser del tot exhaustius, ans perquè la producció científica i/o de coneixement depassa de molt, allò que ha quedat plasmat en un document en suport paper o bé digital. Les múltiples relacions que es donen en un enclavament humà donen molt més joc d'aprenentatge, d'intercanvi i de comunicació multidireccional, de desvetllament conscient i inconscient d'allò que habita en nosaltres, que el que aquí s'exposa. I és per aquest motiu que ens calia aquest correlatiu metafòric dins d'aquesta exposició, un component que d'altra banda ocupa un volum prou important en el conjunt de l'espai expositiu.

Per correlatiu metafòric de l'exposició entenem per tant tot el conjunt del significant que hem establert a base dels elements plàstics: una arbreda de vint-i-cinc arbres de gairebé tres metres d'alçada, uns arbres que no donen fruits en el sentit literal del terme, ans boixets de puntaires, és a dir, instruments, estris, ormejos, digueu-li possibilitats, recursos, teixinats diversos, multiplicitat de fils entrecreuat... i que fendeixen una fressa continua de treball al ser

moguts pel vent d'uns ventiladors. Una metàfora bella per al treball científic, que al igual que amb el treball dels boixets –treball pacient, de disseny sofisticat i de resultats d'una gran finesa- li cal serenor, un disseny sofisticat i resultats, o almenys així ho hem d'esperar, d'un millor afinament per a les societats. Per què quins en són els fruits de la tasca investigadora i docent a la universitat sinó tots aquests?

Per correlatiu metafòric de l'exposició entenem, també, les fulles abatudes que s'apilen al terra de l'arbreda, caldria pensar en allò que també és caducifoli, la necessària humilitat del coneixement, que s'agombola també sota l'ordre general de l'univers.

L'olor de l'espígol, que subtilment ha estat abocat al terra entre les fulles, pot ser també la noble il·lusió de l'aproximació al coneixement, que com la bona olor fa sentir-nos en un més noble estat de la consciència.

Tothora, l'acció punyent i profunda del preludi de la suite nº 1 per a violoncel de Johann Sebastian Bach, interpretada per Bruno Cocset, repetida fins a l'infinit, és una potència sonora que impulsa a la força, al treball i a la creació.

Una senzilla presentació en Powerpoint vol donar els mínims elements informatius de l'efemèride, mentre que, omnipresents, una rastellera de noms de persones en concreten una possible visió massa generalista. Les professores i els professors que al llarg d'aquests 25 anys han donat el rostre polifacètic i polisèmic a la veritable i única realitat: el pas dels anys; i les diferents persones, dones i homes, que en els diferents serveis han donat la seva energia humana al conjunt. Noms i cognoms concrets que s'inscriuen en els arbres que representen els anys, que es guixen a les parets dels fons de les vitrines. Perquè els noms, és a dir, els individus, per damunt dels grups, les masses i les societats, són els que determinen en el món de la realitat –no pas així en la filosofia de la pura idealitat- la possibilitat del que realment ha ocorregut, la constatació del que hagi pogut significar, les veritables mans que han fet sonar els boixets, amb més o menys destresa, amb més o menys implicació del propi, i únic, moll de l'os.

Josep Vicens-i-Planagumà / 20 d'octubre de 2011

Biblioteca de Ciències Socials / Servei de Biblioteques / UAB